

deSingel

Internationale Kunstcampus

BLAUWE ZAAL

GROTE PODIA

CAMERATA SALZBURG
olv. **PJOTR ANDERSZEWSKI**
DO 24 JAN 2013

2012-2013 KEN UW KLASSIEKERS

AMSTERDAM SINFONIETTA
OLV. CANDIDA THOMPSON
WO 10 OKT 2012

IRISH CHAMBER ORCHESTRA
OLV. JÖRG WIDMANN
VR 9 NOV 2012

LE CONCERT OLYMPIQUE
OLV. JAN CAEYERS
DO 22 NOV 2012

CAMERATA SALZBURG
OLV. PJOTR ANDERSZEWSKI
DO 24 JAN 2013

LE CONCERT OLYMPIQUE
OLV. JAN CAEYERS
DO 28 MRT 2013

inleiding **Jan Devlieger / 19.15 uur / blauwe foyer**

begin **20.00 uur**
pauze omstreeks **20.45 uur**
einde omstreeks **21.55 uur**

teksten programmaboekje **Jan Devlieger**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

CAMERATA SALZBURG

PJOTR ANDERSZEWSKI piano & muzikale leiding (concerti)
ALEXANDER JANICZEK muzikale leiding (fuga's)

WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756-1791)

Adagio & Fuga in c, KV546

9'

Concerto voor piano en orkest nr 23 in A, KV488

27'

Allegro

Adagio

Allegro assai

PAUZE

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770-1827)

Große Fuge in Bes, opus 133

16'

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Concerto voor piano en orkest nr 17 in G, KV453

30'

Allegro

Andante

Allegretto

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

Leopold Mozart met Wolfgang en Nannerl in november 1763 in Parijs. Anonieme gravure naar Louis Carrogis de Carmontelle.

KLAVIERCONCERTI EN STRIJK-KWARTETTEN VAN MOZART EN BEETHOVEN

Het klavierconcerto bij W.A. Mozart

De vroegste klavierconcerti, de nummers 1 tot en met 4 (KV37, 39, 40 en 41) van Wolfgang Amadeus Mozart, dateren van april tot en met juni 1767. Zij kwamen tot stand nadat de Mozartfamilie (bestaande uit Wolfgang Amadeus, vader Leopold, moeder Maria Anna en zus Nannerl) in november 1766 terugkeerde van hun eerste grote tournee doorheen Duitsland, de Nederlanden, Engeland en Frankrijk naar Salzburg. Deze Europese expeditie - de reisomstandigheden waren vrij primitief met een eigen koets en het voortdurend wisselen van paarden bij postmeesters - duurde ruim drie jaar en was bepalend voor de ontwikkeling van Mozarts genie en universele stijl. Deze reis bracht niet alleen succes en internationale faam, maar ook ontbering en ziekte met zich mee. Vermoedelijk waren Wolfgangs wankele gezondheid en vroege dood hier het uiteindelijke gevolg van. Mozarts vroegste klavierconcerti, ook wel de 'Pasticcioconcerti' genoemd, bestaan uit arrangementen van delen uit klavierwerken van Eckard, Schobert, Honauer, Raupach en Carl Philipp Emanuel Bach. Hij combineerde deze arrangementen zodat driedelige concerten naar Vivaldi-aans model (vlug-langzaam-vlug) ontstonden. Het overschrijven, imiteren, arrangeren en dies meer waren in die periode nog steeds een beproefd pedagogisch middel om zich te bekwamen in het componistenambacht. De 'Pasticcioconcerti' zijn erg schatplichtig aan het barokconcerto met de typische afwisseling van solo- en tuttypassages (ritornellostructuur). Ze zijn geschreven in een uitgesproken galante stijl met klare en overzichtelijke melodielijnen. De blazerspartijen zijn eerder 'ad libitum' en kunnen ook weggelaten worden zonder veel afbreuk te doen aan het geheel. Met klavier wordt in deze periode (en plaats) nog in eerste instantie het klavecimbel bedoeld. In de tweede helft van de 18e eeuw was er grote uitwisselbaarheid tussen de verschillende klaviertypes. Geleidelijk aan zal de pianoforte het voortouw nemen. Vooral in Wenen werd de hegemonie van de pianoforte op korte termijn een feit. Rond 1770 ontwikkelde Stein een repetitietechniek die meteen werd omschreven als 'Weens'. Deze Weense mechaniek stond bekend om zijn lichte aanslag en zacht timbre. In 1772 paste Mozart hetzelfde procédé als bij zijn eerste concerten toe, op werk van Johann Christian Bach (jongste zoon van vader Johann Sebastian). Mozart voorzag J. Chr. Bachs originele klaviersonates opus 5 nummers 2, 3 en 4 van strijkerspartijen (twee violen en bas) en breidde ze uit met

strijkersritornelli, waardoor de 'mini-klavierconcerti' KV107, 1–3 ontstonden. Deze werken zijn eerder kamermuziekwerken dan klavierconcerti. Zij hebben in tegenstelling tot de concerten uit 1767 geen blazerspartijen. Ze zijn niet opgenomen in Köchels reeks van zeventenentwintig concerten voor een of meerdere klavierinstrumenten en orkest. Ludwig von Köchel voltooide de chronologische en thematische catalogus, de 'Köchel Verzeichnis' (afgekort als KV of K), van Mozarts werken in 1862. De laatste herziene versie verscheen in 1964. Zo kreeg KV107, de concerten naar Johann Christian KV107, een toegevoegd cijfer en letter en wordt KV107/21b.

De Salzburgse klavierconcerten

Het eerste volwaardige klavierconcerto van W. A. Mozart, zonder muziek van anderen als model te gebruiken, is het concerto nr 5 (KV175). Het werd gecomponeerd in 1773 te Salzburg, kort na een bezoek aan Wenen. Het kende veel succes en bij een herneming in 1782 schreef Mozart een nieuw slotdeel (Rondo KV382). Daarna is het wachten tot 1776 waarin er maar liefst drie klavierconcerten ontstonden: de nummers 6, 7 en 8 (KV238, 242 en 246). Het Zevende Concerto (KV242), ook bekend als het 'Lodronconcerto', is geconcipieerd voor drie klavieren en orkest. Het dankt zijn naam aan de Salzburgse familie Lodron waarvoor dit werk werd geschreven. De opdrachtgeefster was gravin Antonia Lodron. Zij was de zus van aartsbischop Colloredo, de broodheer van Wolfgang op dat moment in Salzburg. Samen met haar twee dochters (twee leerlingen van Wolfgang) speelde ze de creatie van dit werk dat weinig technische eisen stelt aan de derde partij. Deze derde pianofortepartij was uiteraard bestemd voor gravin en moeder Lodron. Het Achtste Concerto (KV246) kreeg de naam 'Lützwowconcerto' mee, naar de gelijknamige adellijke dame. Het 'Jeunehommeconcerto' is in menig opzicht een schot in de roos. Dit Negende Concerto (KV271) uit 1777 werd geschreven voor en gespeeld door de Franse klaviervirtuoze Jeunehomme. Mozart was in dit geval niet gebonden aan technische beperkingen en kon zich ten volle uitleven. Ook de toonaard Es ('Lodronconcerto' in F en 'Lützwowconcerto' in C) bevestigt deze bevinding. Het barokke stramien wordt vanaf het begin ondermijnd. Bij de start van het eerste deel wordt de gebroken drieklank van het orkest onmiddellijk beantwoord door de pianoforte in plaats van een orkestleiding. Het tweede deel, geschreven in de paralleltoonaard c, kent een ongeziene melodische en harmonische intensiteit. De desolate sfeer wordt onmiddellijk gevat door de canon tussen de eerste en tweede viool. Dit Andantino is geschreven in een quasi recitatieve stijl, heeft een rijke orkestratie (strijkers con sordini) en wijst al sterk in de richting van de Weense concerten, waar alle mogelijkheden tussen pianoforte en orkest worden benut: afwisselen, dialogeren, begeleiden, domineren en versmelten. Het tiende en laatste concerto (KV365) uit Mozarts Salzburgse periode is geschreven voor twee pianofortes en orkest in 1779 en werd vermoedelijk gespeeld

door Wolfgang en zus Nannerl op menig concertreizen waar de klaviervirtuoze Nannerl haar broer vergezelde.

De Weense klavierconcerten

De regelmaat waarmee Mozart zijn zeventien Weense klavierconcerten componeerde, vormt een goede graadmeter voor de populariteit van de componist. In 1782–83 voltooide Wolfgang de concerten nummers 11, 12 en 13 (KV413/387a, 414/385p en 415/387b). In 1784 volgde er een reeks van zes: de nummers 14 tot en met 19 (KV449, 450, 451, 453, 456 en 459) en in 1785–86 opnieuw zes concerten: de nummers 20 tot en met 25 (KV466, 467, 482, 488, 491 en 503). Daarna nog een in 1788 (nr 26, KV537) en in 1791 (nr 27, KV595). Al deze klavierconcerten werden gecomponeerd voor concerten die hij doorgaans zelf organiseerde en speelde (KV449 en 453 werden vertolkt door Barbara Ployer). In Wenen waren zulke concerten in eigen beheer goed ingeburgerd, maar niet zonder risico. Er waren ook vaste kosten te betalen zoals het huren van een zaal en de gages van de orkestmusici. Deze intekenconcerten moesten, samen met de inkomsten uit zijn pianolessen, zijn grote financiële noden die zijn levenswijze in de hogere kringen met zich meebracht, wat verlichten. Mozart getuigt in een brief van 28 december 1782 aan vader Leopold dat de eerste Weense klavierconcerten een aangename middenweg waren tussen het al te makkelijke en het al te lastige. Hier en daar ook passages waar alleen de 'kenner' genoeg kan aan beleven, maar die passages zijn zo geschreven dat ook de 'Nichtkenner' er zeker van zullen genieten zonder te weten waarom ('dass die Nichtkenner damit zufriedener seyn müssen, ohne zu wissen warum'). Ze zijn heel sprankelend van toon en pretentieloos opgevat. Vanaf 1784–86 veranderde dit echter. Met de twaalf concerten die in deze periode tot stand kwamen verhief Mozart het pianoconcerto tot een van de meest ingenieuze en gewaardeerde genres, waarin de toenmalige stilistische vernieuwingen uit zowel de symfonie, de kamermuziek als de opera worden geassimileerd. Het absolute hoogtepunt vormt het Concerto in d uit 1785 (nr 20, KV466). Men kan het gerust bestempelen als een romantisch concerto en het was tevens Mozarts favoriete klavierconcerto. Dit concerto heeft een voor die tijd zeer uitgebreide bezetting met naast houtblazers ook trompetten (koperen blaasinstrument) en pauken (slagwerk) zodat de vier groepen van een symfonisch orkest vertegenwoordigd zijn: strijkers, hout, koper en slagwerk. Net als in Mozarts lievelingsconcerto kan het belang van de blazers in klavierconcerten zoals nr 17 (KV453) of nr 23 (KV488) niet genoeg onderstreept worden. Zowel pianoforte, strijkers als houtblazers (fluit, hobo of klarinet, hoorn en fagot) krijgen een evenwaardige rol toebedeeld.

Het Klavierconcerto nr 17 in G, KV453

Het groots opgevatte Zeventiende Concerto (KV453) in G voor pianoforte

De Neuer Markt (Mehlmarkt) in Wenen. Aan dit plein lag het stadscasino, bekend als de Mehlgrube, waar oa. Mozart concerten organiseerde. Detail schilderij B. Bellotto, ca. 1759.

en orkest bestaande uit fluit, hobo, twee fagotten, twee hoorns en strijkers, kwam tot stand te Wenen in 1784 en werd voor het eerst uitgevoerd door Barbara Ployer, een leerlinge van Mozart, op een van de intekenconcerten. Het openingsallegro is zeer gestructureerd en overzichtelijk met duidelijk gemarkeerde thema's. De vorm kan men omschrijven als een symbiose van de ritornello- en de sonatevorm. In de uitgebreide inleidende orkestritornello worden het eerste thema, brug, tweede thema en slotgroepen van de sonatevorm reeds voorgesteld. Opvallend is hierbij de modulatie naar de paralleltoonaard e. Ook de bedrieglijke cadens met VI verlaagd (molldur-toonladder) bij het tweede thema is ongewoon en resulteert onmiddellijk in een meer dramatisch spanningsveld. Na de orkestintrodunctie zet ook de pianoforte in met het eerste thema, de brug en het tweede thema (ritornellostructuur). Doorheen dit eerste deel merken we een mooi uitgebalanceerd kleurenspeel van pianoforte, houtblazers en strijkers. Als er iets herhaald wordt, is dit meestal door een ander instrument of instrumentengroep. Zo spelen zowel de pianoforte, de houtblazers als de strijkers af en toe de typische woudkwinten, wat dit concerto ook een pastoraal tintje geeft. Het tweede deel (Andante) is een verinnerlijkte aria, geschreven in C (subdominant van de hoofdtoonaard G). Alle protagonisten nemen beurtelings de leiding. Niettegenstaande de toonaard C (zonder voortekening) kent deze beweging heel wat modulaties naar verafgelegen toonaarden zoals fis en zelfs cis (toonaarden die wel wat wijzigingstekens behoeven). De finale (Allegretto) is een variatiereeks met een steeds groter wordend opbod van snelle notenwaarden. Mozart tovert opnieuw op een meesterlijke wijze met de timbres van de verschillende instrumenten en instrumentgroepen. Er is een modulatie naar de gelijknamige toonaard g, gesyncopeerde variaties en dies meer. Dit Allegretto mondt uit in een levendig Presto waar heel wat effecten uit de opera buffa de revue passeren.

Het Klavierconcerto nr 23 in A, KV488

Mozarts Klavierconcerto in A, nr 23 (KV488) kwam tot stand op 2 maart 1786, rond de tijd van de première van 'Le nozze di Figaro'. Dit concerto is geschreven voor pianoforte, houtblazers en strijkers. De uitgebreide houtblazerssectie bestaat uit fluit, twee klarinetten (en geen hobo's!), twee fagotten en twee hoorns. Opvallend in de instrumentatie is het quasi gelijkwaardige aandeel van zowel de strijkers als de blazers. Het eerste deel (Allegro) klinkt overwegend lieflijk met occasionele melancholische toetsen geschreven in de sonatevorm (net als KV453 gecombineerd met de ritornellostructuur). Het werk begint met een dubbele expositie. De eerste expositie wordt enkel gespeeld door het orkest en de tweede met pianoforte erbij. Een subtiel spel van aantrekken en afstoten, ontvouwt zich tussen de drie partijen. Melodisch gezien valt vooral het gebruik op van dalende chromatiek en milde zuchtmotieven. De start van de tweede

Baron Gottfried van Swieten. Gravure van J. Axmann naar P. Fendi © Gesellschaft der Musikfreunde Wien

beweging (Adagio) geschreven in de subtiel wiegende maat van zes achtsten en de toonaard fis (parallel van A), vormt het absolute zakdoekmoment van dit concerto. De pianoforte treedt voor het voetlicht en zet alleen in. Melodisch vallen opnieuw de dalende chromatiek en de vrij grote en ongewone intervallen op. De sfeer wordt nog geïntensifieerd wanneer het orkest aansluit en de klarinetten en fluit hun weemoed bezingen. De vorm is een drieledige aria, waarbij het middendeel een omslag kent naar een meer zorgeloze sfeer in de hoofdtoonaard A. Het derde deel is een krachtig en vrolijk rondo in 'alla breve'. Onder invloed van de opera zijn er onverwachtse stemmingswisselingen en dito modulaties.

Adagio en fuga in c, KV546

Het aangrijpende en dramatische tweedelige Strijkkwartet in c, KV546 uit 1788 is, niettegenstaande Köchels indeling bij de strijkkwartetten, vermoedelijk bedoeld voor strijkorkest. Ook de bestemming van dit werk is niet duidelijk. Wat we wel weten is dat de fuga uit dit tweeluik een heel geslaagde transcriptie is voor strijkkwartet van de Fuga in c, KV426 uit 1783 voor twee pianofortes. Vlak na de aankomst van Mozart vanuit Salzburg in Wenen, ontmoette hij er baron Gottfried van Swieten in 1782, die hem vertrouwd maakte met de contrapuntische muziek van vader Bach. Mozart bestudeerde meesterwerken zoals de 'Kunst der Fuge' (BWV1080), 'Das Wohltemperierte Klavier' (BWV846-893) en de trionsonates (BWV525-530). Dit leidde tot het maken van arrangementen van verscheidende preludes en fuga's van Bach voor strijktrio (KV404a) en -kwartet (KV405). Imitatie van de traditie was in die tijd nog een belangrijk pedagogisch principe (zie de 'Pasticcioconcerti' en KV107/21b). Dit resulteerde ook in heel wat eigen contrapuntische experimenten zoals allerhande canons en fuga's. De Fuga KV426 voor twee pianofortes kan terecht worden beschouwd als een van de beste verwezenlijkingen op dit gebied. De invloed van Bach en het contrapuntische denken in het algemeen, waren sindsdien van blijvende aard en vinden we ook terug bij zijn latere werken, waarbij het Requiem (KV626) de kroon spant. Bij Mozarts eigen adaptatie van de Fuga in c (KV426) voor twee pianofortes naar het Strijkkwartet in c (KV546), vond Mozart het de moeite om nog een inleidend Adagio te componeren. Prelude en fuga vormen samen een sterk geheel (denk ook aan de prelude en fuga's van Bach). In het Adagio speelt Mozart forte- en pianopassages tegen elkaar uit. Mozart opent met een krachtige fortetpassage van vier maten. Hierin horen we een gebald thema met gepunte ritmes gespeeld door de eerste viool en bijgestaan door de tweede viool en de altviool, die de akkoorden vervolledigen. Deze drie homoritmische stemmen treden in dialoog met de bas die een tegenstem speelt. Na een plotse pianopassage volgt opnieuw een fortetpassage waarin hetzelfde procédé wordt toegepast als de openingsmaten, maar waarbij het thema in de baspartij verschijnt. Na een viertal forte- en pianopassages eindigt Mozart met stilstand op de do-

minant (halfslot), waarna de fuga start met het thema of subject (V-I) in de bas. Vervolgens horen we dit thema in de altviool (I-V), tweede viool (V-I) en uiteindelijk in de eerste viool (I-V). Dit fugathema wordt telkens, volledig conform de regels van de fuga, vergezeld van een contrasubject (tegen-thema). Daarna passeren ook nog andere contrapuntische hoogstandjes de revue zoals de omkering van het thema en passages in stretto. Het manuscript van KV546 kwam later in het bezit van niemand minder dan Beethoven, die het zorgvuldig bestudeerde en het nodig achtte om een eigen kopie te maken, wat zijn bijzondere interesse (waardering?) voor dit werk verraadt.

Beethovens Große Fuge opus 133

Ook Ludwig van Beethoven leerde, net als Mozart, de muziek van Bach en Händel kennen op privéconcerten ten huize van baron Van Swieten te Wenen vanaf circa 1792. Tijdens zijn studie bij Christian Gottlob Neefe (1748-1798) vanaf circa 1780 verdiepte hij zich al in Bachs 'Wohltemperierte Klavier'. Omstreeks 1794-5 leerde hij bij het contrapuntwonder Johann Georg Albrechtsberger (1736-1809) drie- en vierstemmige fuga's schrijven. Beethoven bleef zijn hele leven lang een grote bewondering hebben voor de muziek van Bach. Contrapuntische texturen spelen in zijn derde en laatste periode, vanaf circa 1816, een belangrijke rol in zijn streven naar een abstracte en universele stijl. We moeten ons goed realiseren dat Beethoven vanaf zijn derde periode zo goed als doof door het leven ging. In zijn latere werk is de welluidendheid en de speelbaarheid van zijn muziek vaak ondergeschikt aan de uitwerking van zijn muzikale ideeën. Of er een causaal verband bestaat tussen beide zal voor ons een eeuwig vraagstuk blijven. Een extreem voorbeeld van vervreemding tussen enerzijds componist en anderzijds uitvoerder en publiek is de 'Große Fuge', opus 133. Dit werk was oorspronkelijk de finale van het Strijkkwartet nr 13 in Bes, opus 130. Bij de eerste uitvoering op 21 maart 1826 werd het niet zo goed onthaald. Volgens Beethovenbiograaf Schindler (1795-1864) ging het hier om "het grootste monster van alle kwartetmuziek". Beethoven schreef, op aangeven van de uitgever Mathias Artaria, een nieuwe finale voor het Strijkkwartet opus 130. Uiteraard kon de wens om een nieuwe finale niet rechtstreeks aan Beethoven kenbaar worden gemaakt, maar gebeurde dit via de violist Karl Holz, die op dat moment het vertrouwen genoot van de componist. De 'Große Fuge' zelf werd in 1827 gepubliceerd als zelfstandig strijkkwartet. Er verscheen in datzelfde jaar ook een transcriptie van de componist voor twee piano's als opus 134. Felix Weingartner (1863-1942) schreef een baspartij voor de 'Grande Fugue', zodat het ook voor strijkorkest geschikt werd. Qua vorm bestaat het voor veertig procent uit fuga en zestig procent uit een combinatie van sonate en variatie. Het werk is en blijft een compositorische krachttoer waarbij een spanningsveld ontstaat tussen chaos en schoonheid, intellect en emotie. De 'Große Fuge' is vooral een

voorblick op de moderniteit. De appreciatie van Igor Stravinsky (1882-1971) is veelzeggend en vat de 'Große Fuge' mooi samen: "Deze muziek is absoluut hedendaags. Ze zal modern blijven tot het einde der tijden."

CAMERATA SALZBURG

De Camerata Salzburg werd in 1951 opgericht door Bernhard Paumgartner. Van 1978 tot 1997 was Sándor Végh de artistieke leider. Na diens dood kreeg Sir Roger Norrington tot 2006 de leiding over het orkest. Leonidas Kavakos nam de leiding over van 2007 tot 2009. Sinds het seizoen 2011/12 is Louis Langrée de nieuwe chefdirigent. Daarnaast werkt de Camerata veel samen met gastdirigenten als Franz Welser-Möst, Trevor Pinnock, Richard Hickox of Pierre Boulez. Regelmatig speelt het orkest zonder dirigent, onder de leiding van concertmeester Alexander Janiczek of solisten als Murray Perahia, Boris Pergamensjikov, Maria-Joao Pires, Rudolf Buchbinder, Sabine Meyer, Thomas Quasthoff, Matthias Goerne, Maurice Bourgue, Alexander Lonquich, Zoltán Kocsis, Peter Schreier, Elisabeth Leonskaja, András Schiff, René Jacobs, Hilary Hahn, Richard Tognetti, Julian Rachlin, Heinrich Schiff, Fazil Say, Patricia Kopatsjinskaja en Stefan Vladar. Het repertoire van de Camerata Salzburg reikt van de barok over de Weense Klassiek tot de twintigste eeuw (Schönberg, Berg, Bartók, Stravinsky). Onder leiding van Sándor Végh werden de serenades, divertimenti en pianoconcerti opgenomen op de labels Capriccio, Decca en Philips. De vioolconcerti van Mozart met Augustin Dumay verschenen op Deutsche Grammophon. De werken van HK Gruber onder leiding van Franz Welser-Möst werden door EMI uitgebracht en op het label Erato verschenen pianoconcerti van Mozart met Till Fellner. De Camerata Salzburg geeft ongeveer 90 concerten per jaar in binnen- en buitenland. In Salzburg is er een vaste concertreeks in samenwerking met de Internationale Mozart Stichting, zoals onder meer het Begegnung Festival. Het orkest is al vele jaren een vaste gast in het Konzerthaus Wien en op de Salzburger Festspiele.
www.camerata.at

ALEXANDER JANISZEK

Violist Janiszek kreeg internationale aandacht toen hij onder Sándor Végh tot concertmeester van de Camerata Salzburg werd benoemd. Sindsdien trad hij op al gastdirigent van de gerenommeerde kamerorkesten van Europa. Hij ging op tournee in Europa en het Verre Oosten met het Chamber Orchestra of Europe en bouwde hechte muzikale relaties op met grote musici als Mitsuko Uchida. In 2011 duidde het Scottish Chamber Orchestra Alexander Janiszek aan als artiest in residentie. Onder zijn leiding nam het Chamber Orchestra of Europe 'Apollon Musagète' en de 'Pulcinella Suite' van Stravinsky op. Tevens leidde hij verschillende opnamen met het Scottish Chamber Orchestra. Andere hoogtepunten zijn Beethovensymfonieën in een live opname met La Chambre Philharmonique en Emmanuel Krivine, de Achtste van Mahler met het City of Birmingham Symphony Orchestra olv. Sir Simon Rattle en projecten rond de viering van Berlioz met het London Symphony Orchestra olv.

Sir Colin Davis. In kamermuziekverband werkt Janiszek vast samen met pianist Llyr Williams. Janiszek is professor viool aan de Guildhall School of Music and Drama in Londen. Hij bespeelt de ex-'Sorkin' Guarneri (Cremona, 1731), hem ter beschikking gesteld door de Nationale Bank van Oostenrijk.

PJOTR ANDERSZEWSKI

Pjotr Anderszewski (° 1969, Warschau) begon piano te spelen toen hij zes jaar was en studeerde achtereenvolgens in Straatsburg, Lyon, aan de University of Southern California en aan de Chopin Academie van Warschau. Hij concerteerde op de grote concertpodia zoals de Wigmore Hall en Queen Elizabeth Hall in Londen, het Théâtre des Champs-Élysées en Théâtre de la Ville te Parijs, het Musikverein te Wenen, Carnegie Hall en Lincoln Center in New York, de Opera City Hall in Tokyo, de Liszt Academie in Boedapest en de Orchestra Hall te Chicago. Recent werd hij als solist geëngageerd door de Boston Symphony, London Symphony, Münchner Philharmoniker, Rotterdam Philharmonisch, Chicago, St Louis, Baltimore en Seattle Symphony, English en Scottish Chamber Orchestra, Camerata Salzburg, Pools Kamerorkest en Australian Chamber Orchestra. In 1999 ontving Anderszewski de prestigieuze Szymanowski Prijs voor zijn verdienstelijke uitvoeringen van de werken van deze Poolse componist. In 2001 won hij de Royal Philharmonic Society's '2000 Best Instrumentalist Award' voor zijn recitals en kamermuziekconcerten in het Verenigd Koninkrijk. Het jaar daarop kreeg hij de 2002 Gilmore Artist Award. Sinds 2000 heeft Anderszewski een exclusiviteitscontract met Virgin Classics. Zijn eerste opname op dit label, gewijd aan de Diabelli Variaties van Beethoven won onder meer een Choc du Monde de la Musique en een Echo Klassik Preis. Zijn cd met de Bach Partita's nrs 1, 3 en 6 werd genomineerd voor een Grammy Award. Zijn meest recente opname van solowerken van Robert Schumann won een Echo Klassik Preis in 2011 en twee prijzen van het BBC Music Magazine in 2012, waaronder 'Recording of the Year'. De Franse filmmaker Bruno Monsiegeon maakte voor Arte twee documentaries over Anderszewski die met verschillende prijzen werden bekroond: 'Diabelli Variations' (2001) en 'Piotr Anderszewski, Unquiet Traveller' (2008). In kamermuziekverband geeft Anderszewski regelmatig concerten met het Belcea Quartet en violist Frank Peter Zimmermann. In het seizoen 2012-13 geeft hij onder meer recitals in de Carnegie Hall in New York, in de Philharmonie in Berlijn, in de Tonhalle in Zürich, in het Southbank Centre in Londen en in het Konzerthaus Wien. Daarnaast is hij als solist uitgenodigd door de Berliner Staatskapelle, London Symphony Orchestra en de Bamberger Symphoniker. Hij zal tevens het Scottish Chamber Orchestra van aan de piano dirigeren in concerten.
www.anderszewski.net

Camelata Salzburg © Christian Schneider

CAMERATA SALZBURG

viool

Alexander Janiczek concertmeester

Michaela Girardi

Nanni Malm

Dagny Wenk-Wolff

Risa Schuchter

Iszo Bajusz

Yoshiko Hagiwara

Gloria Ternes

Gabor Papp

Werner Neugebauer

Kana Matsui

altviool

Iris Juda

Ágnes Répászky

Alexandru Mihai-Bota

Jutas Javorka

cello

Marta Sudraba

Dana Micicoi

Shane Woodborne

Jeremy Findlay

contrabas

Josef Radauer

Burgi Pichler

fluit

Bernhard Krabatsch

hobo

Hanami Sakurai

Reinhold Malzer

klarinet

Wolfgang Klinser

Monika Wisthaler

fagot

Marco Lugaresi

Christoph Hipper

hoorn

Josef Sterlinger

Dieter Binniker

BINNENKORT IN DESINGEL

ANTON KUERTI piano

RECITAL

W A Mozart Sonate in a, KV310

L van Beethoven Sonate in C, opus 53 'Waldstein'

F Schubert Sonate in Bes, D960

© Martin Tosoian

WO 30 JAN 2013 blauwe zaal . 20 uur
INLEIDING Jacques Van Deun blauwe foyer . 19.15 uur
€ 22, € 18 basis **€ 18, € 14** -25/65+ **€ 8** -19 jaar

LECTURE RECITAL DOOR ANTON KUERTI

over de Sonate nr 2 in g, opus 22 van Schumann

VR 1 FEB 2013 blauwe zaal ongenummerd . 20 uur

SPREEKTAAL Engels

€ 10 basis **€ 8** -25/65+ en reserveringen concert wo 30 jan

PUBLIEKE MASTERCLASSES PIANO

olv. **ANTON KUERTI**

ZA 2 & ZO 3 FEB 2013 kleine zaal . 10 tot 18 uur
gratis voor toehoorders, zonder reservering

architectuur theater dans muziek

WWW.DESINGEL.BE

T +32 (0)3 248 28 28
DESGUINLEI 25 / B-2018 ANTWERPEN

WORD **FAN** VAN DESINGEL OP **FACEBOOK**

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van

FAC STAD ANTWERPEN

Haven van
Antwerpen

Klerf

BRA

dS

DE GROENE
AMSTERDAMMER

Knack

CANVAS

hoofdsponsor

mediasponsors